

Вовчєня

Олександр Олєсь

Раз весєлі, милі діти
На лужку зривали квіти,
Коли — зирк! Аж вовчєня...
Так завбільшки з кошеня.

Діти вгледіли, спинились,
З вовчєням розговорились,
Звідки, хто воно, чїє,
І чи мама в його є.

Вовчєня їм розказало,
Як воно само гуляло,
Як за ним погнавсь їжак,
Як він хрюкнув... просто жах!

Розказало, як тікало,
Як сюди, на луг, попало,
І тепер не знає, де
Свою голову складе.

Залилось малє сльозами:
"Хочу, хочу в ліс до мами!
Але там їжак мене,
Мабуть, знову наженє!"

Стали діти розважати,
Дрібні сльози утирати:
"Та не плач-бо, не журись,
Краще в поле подивись!"

Зирк! Аж в полі, у пшениці,
Очі блискають вовчиці.
"Мамо! матінко моя!" —
Тільки чулося здаля.